

Revanchisme — Wikipédia

W fr.wikipedia.org/wiki/Revanchisme

Contributeurs aux projets Wikimedia

Albert Bettannier , *The Black Spot* , 1887. Kromě mravní a občanské výuky (která nahrazuje kurzy mravní a náboženské výchovy) platí zákon č.28. března 1882zřizuje „vojenská cvičení pro chlapce“ (a „vyšívání pro dívky“). Na stole si všimneme mapy zobrazující černou skvrnu na místě Alsasko -Moselle , uniformu studenta, školního praporu jeho školy, školní záslužný kříž vzorného studenta, buben vedle mistrovského stolu, stejně jako cvičné pušky ve stojanu.

Revanšismus neboli **duch pomsty** odpovídá nacionalistickému cítění udržovanému ve veřejném mínění .

Jeho nejrepresentativnější historický překlad pochází ze tří francouzsko-německých konfliktů v období od roku 1870 do roku 1945, během nichž byl na obou stranách Rýna pocíťován revanšismus , vykrytalizovaný z anexe Alsasko-Lotrinskom . Německo považovalo toto území ¹ za etnicky německé a mělo by proto být součástí jeho říše, zatímco Francie jej považovala za francouzské území již od Ludvíka XIV ., který také během Francouzské revoluce poskytl četné generály a ve které byla napsána jeho státní hymna: La Marseillaise .

Definice

Jde o rozšíření individuálního revanšistického cítění na úroveň národa , což se přenáší na politickou úroveň ² a militaristické cíle při hledání casus belli ³ . Ačkoli revanšismus nespadá do domény prosazované ideologie , systematická povaha připomínání sporů v kolektivní paměti obyvatelstva jej zakládá jako výraznou vůli; udržení tohoto pocitu v průběhu času je aktivismus ; pro aktivisty pomsty pochází z chladné a rozzlobené touhy udržovat nepřátelství vůči

Druhému v myslích svých krajanů, protože jakmile se spustí nepřátelství, okolní klima, vyplývající z ducha pomsty, přináší mocnou mobilizaci pro armády a válečné úsilí ⁴[ref. nutné] .

Kapitoly tohoto článku naznačují spory jednotlivých období, jejichž existence v pozadí je ve válečné spirále stejně klíčová jako *casus belli* spouštějící nepřátelství. *Jejich evokace ukazuje, že duch pomsty pochází z identického mechanismu bez ohledu na zemi, která je jím oživena.*

Sjednocení Německa (1806-1871)

Hlavní článek: Sjednocení Německa .

Po pruské porážce u Jeny v roce 1806 začal cyklus mimického násilí, které střídalo frankofobii a germanofobii , což byl vzestup do extrémů, které vedly několikrát k velkým válkám mezi oběma zeměmi ⁵ .

Trauma Jeny

Na konci 18. století (18. století) se Prusko stalo díky svému autoritářskému militarismu novou velmocí schopnou konkurovat velkým historickým zemím Francii a Spojenému království ⁶ .

Porážka u Jeny v roce 1806, kde byla pruská armáda rozdrvena francouzskou armádou, způsobila v pruské a německé elitě trauma

⁷ . Reformátoři jako Carl von Clausewitz a Johann Gottlieb Fichte si uvědomili potřebu přeměnit staré Německo v moderní a jednotný stát , aby mohl konkurovat Francii ⁸ , „ velkému národu “. Němci se objevují ponížení a fascinovaní francouzskou okupací a jsou nuceni ji napodobovat, aby přežili. Francie proto poslouží jako vzor i záštita

Napoleon vstupuje do Berlína v čele svých vojsk. Charles Meynier , 1810.

německé jednoty ⁹ : Německý nacionalismus bude zbarven frankofobií a bude živen politickým liberalismem vyplývajícím z Francouzské revoluce .

Francouzská porážka v letech 1814-1815 snížila Francii na její hranice z roku 1789 a přinutila ji zaplatit válečnou náhradu, která zůstala, v poměru k hrubému národnímu produktu, nejtěžší finanční sankcí vyslovenou proti poražené zemi. Francie jej však zaplatí v plné výši. To nestačilo k uspokojení rychle expandujícího Pruska, jehož někteří vůdci litovali, že nepožadovali více území. V průběhu 19. století (19. století) velká část německé literatury, tisku a historiografie vypěstovala protifrancouzské smýšlení, které se v roce 1870 proměnilo v činy. Krystalizace mínění lidí o xenofobii utužila národní identitu, základní nástroj německého sjednocení, kýžený zejména od Otto von Bismarcka .

Ve Francii někteří nadále obdivují Prusko, které je od revoluce považováno za moderní, protestantskou, výkonnou a dynamickou zemi ¹⁰ .

Belle Epoque

Související článek: Belle Époque .

Počátek frankofobie v Německu: po porážce a zajetí Napoleona III se německý výraz Erbfeind (de) (německy „dědičný nepřítel“) stal ještě populárnějším. Mediální konstrukce, Frankofobie se v Německu stala všeobecnou po první světové válce po Versailleské smlouvě a poté okupaci Porúří (Saar) v roce 1923. Z politického hlediska považovaly pruské elity za republikánství vycházející z francouzské politiky na konci r. 19. (19. století) století jako fenomén, který je třeba zničit ¹⁰ (19. století)

Územní spor

Mapa znázorňující Alsasko – Moselu (červeně) a Německou říši (béžovou).
Vpravo erb Viléma II. Německého ¹¹ .

Francouzský názor se domnívá, že Alsasko -Lotrinsko bylo od konce prusko-francouzské války, vystaveno represivnímu režimu a udržuje nostalgii po ztracených provinciích ¹² . Tento pocit dokresluje například píseň Nebudeš mít Alsasko a Lotrinsko známé všem Francouzům, úspěch knihy Le Tour de la France par deux enfants nebo prohlášení Fustela de Coulanges , profesora na University of Strasbourg, který prohlásil 27. října 1870 o Alsasku:

Le Souvenir od Paula Duboise , socha v Nancy.

„Je možné, že Alsasko je rasou a jazykem Němec; ale národností a citem pro vlast je Francouzka. A víte, co z toho udělalo francouzštinu? Není to Ludvík XIV ., je to naše revoluce z roku 1789 . Od té chvíle Alsasko sleduje všechny naše osudy; žila naše životy. Všechno, co jsme si mysleli, myslela si ona; všechno, co jsme cítili, cítila ona. Sdílela naše vítězství a naše neúspěchy, naši slávu i naše chyby, všechny naše radosti i naše bolesti. Neměla s tebou nic společného. Domovinou je pro ni Francie. Tím cizincem je pro ni Německo ¹³ . »

Nicméně, touha veřejnosti obnovit tyto anektované země se zmenšila od 80. let 19. století , po selhání boulangismu a francouzské reorientaci na koloniální výboje . I když Saverneův incident otrásl Německou říší a vyvolal mezinárodní rozruch kolem

alsaské otázky, v roce 1914 se ve Francii žádná politická strana přímo nezabývala „pomstou“, ale tento pocit zůstal ve velkém počtu zemí živý populace.

Ponížení zrcadlového sálu

Vítěz války Bismarck slaví vítězství v Zrcadlové síni paláce ve Versailles vyhlášením Druhé říše . Tento akt završil proces národní jednoty, vytvořením německého národa po vzoru Severoněmeckého spolku , neboť potvrdil mocenský vzestup Hohenzollernského Pruska na úkor habsburského dynastického tábora .

Vyhlášení Druhé německé říše ve Versailles , 1871 - Obraz Antona von Wenera .

Francouzský národ byl zároveň na svém nejnižším bodě, když Adolphe Thiers rozdrtil Komunu , povstání smíšené s občanskou válkou , s požehnáním Bismarcka, více se staral o obnovení řádu buržoazní společnosti , než aby viděl, jak se poražení propadají do chaosu. ' anarchie .

Šťěstí jedněch přivodilo neštěstí druhých, nelibost Francouzů vůči této události znamenala, že Francie mezi vítěznými spojenci roku 1918 během následujícího konfliktu uložila stejná místa pro podepsání Versailleské smlouvy , čímž se smyla. urážka z roku 1871.

Koloniální soudní spory

Bez ohledu na toto vítězství si německý národ vypěstuje závist tváří v tvář fenoménu územní expanze ostatních evropských mocností, Francie a Spojeného království v čele následované Belgií. V předvečer Velké války bylo 85 % světového zemského povrchu pod evropskou kontrolou. Německo, opozdilce ke koncertu národů,

dychtivě zvažovalo britskou a francouzskou koloniální říši , což představovalo lví podíl v soutěži sestávající z řady smluv a válek znamenajících nadvládu Západu nad světem v 19. (19. století)^{století} (19. století) . Germánská konfederace , vyloučená z počátku Velkých objevů světa, zůstala na kontinentu monopolizována demografickou politikou Drang nach Osten . Německo se považuje za nespravedlivě vyloučené z těchto rozdělení kvůli své váze, kterou nyní v Evropě má, a skutečnosti, že se také etablovalo jako impérium ¹⁴ . Pokud Německo naváže spolupráci s Čínou a zahájí koloniální impérium , je to jen záležitost drobků impéria. (19. století)

Právě s ohledem na tyto nedostatky byl po vyhlášení války v roce 1914 sepsán zářijový program , který odhaloval cíle, které by obnovily německou nadvládu v Evropě a zřízení koloniálního impéria v Africe na úkor válčících mocností Britů, Francouzů, belgičtí a portugalské spojenci.

Nicméně, koloniální rivalita byla vždy vyřešena diplomatickými dohodami. Nevedly k válkám mezi Francií a Německem nebo mezi Francií a Spojeným královstvím po Fashodě a ani s Belgií, jejíž suverenita nad Svobodným státem Kongo, založeným Leopoldem II., evropskými mocnostmi, které se sešly, aby se podělily Afrika na Berlínské konferenci v roce 1885.

Revanšismus udržovaný institucemi

Ze strany po sobě jdoucích francouzských vlád neexistovala žádná oficiálně „revanšistická“ politická linie, přísně vzato, a celá vládnoucí politická třída nepřekročila slavný výraz, který Gambetta pronesl v roce 1872 o Alsasku-Lotrinsku: „Vždy o tom přemýšlejte. , nikdy o tom nemluv“ ¹⁵ . Ten sám rozvinul tuto pozici francouzské zahraniční politiky ve svém projevu v Cherbourgu (10. srpna 1880): „Deset let nám neuniklo ani slovo vychloubání nebo nerozvážnosti. V dějinách národů jsou chvíle, kdy zákon podléhá zatmění, ale v těchto zlověstných hodinách je na lidech, aby se stali pány sami sebe, aniž by obraceli oči výhradně k jedné osobnosti ¹⁶ .

Posedlost „Pomstou“ a obnovou Alsaska-Lotrinska, silná v 70. letech 19. století, se však od 80. let 19. století značně zmenšila a zmizela z politických perspektiv, včetně nacionalistů. Dokonce i populismus generála Boulangerera kategoricky vylučuje jakoukoli myšlenku války o pomstě proti Německu. Pokud jde o monarchisty, soudí, že parlamentní republika je příliš slabý a příliš nerozhodný režim na to, aby vedl vítěznou válku ¹⁷ .

Francouzské mínění však zůstalo až do začátku první světové války. v roce 1914 prodchnuto směsí špatného svědomí a nostalgie po provinciích ztracených po kapitulaci v roce 1871. Všeobecné šíření tohoto pocitu individuálního řádu vyvolalo napětí až do diplomatických úrovně ¹⁸ .

Tento stav mysli byl součástí vzdělávacích programů: národní vyprávění francouzské historiografie bylo orientováno na vědomí, že ztráta Alsaska-Lotrinska představuje útok na územní celistvost vlasti: tak se zformovaly generace budoucích chlupáčů . Tento přístup nebyl specificky francouzský: úvod k filmu Veselé Vánoce také ukazuje xenofobní hlouposti , které se naučili němečtí a britští školáci, všechny plánované přede hry k masovému masakru.

Ve svědomí revanšistická charakteristika, kterou vlastenectví v té době na sebe vzalo, extrémně polarizovala veřejné mínění, které na druhé politické straně chápalo teze anarchismu ¹⁹ : toto rozdělení bylo nebezpečné pro mírové občanské a sociální klima.

Během mírové konference ve Versailles, na níž se sešli vítězové roku 1918, vedl autoritářství Georgese Clemenceaua spojení k uvalení značných reparací. Tím vznikla revanšistická situace v Německu 20. let, vliv extremismu a kvas podobného globálního konfliktu. (dobová fotografie Rady čtyř ve Versailles).

Můžeme říci, že odsunutí pacifistických vůdců podpořilo pochod do války, ve Francii s atentátem na Jeana Jaurèse v létě 1914, v Německu s uvězněním Rosy Luxemburgové v roce 1915? Ne, jakkoli byli tito myslitelé brilantní, nenesli velkou váhu tváří v tvář mechanismu aliancí a mobilizací. Kdyby Jaurès přežil, bezmocně by sledoval, jak němečtí socialisté hlasují pro válečné kredity. Pravděpodobně by tento levicový vlastenec znovu objevil staré reflexy revolucionářů z roku 1791, které dobře znal.

Pokud by bylo potřeba dodatečných důkazů o impregnaci institucí tímto myšlenkovým proudem, stačí uvažovat o shovívavosti soudů při rozsudku Raoula Villaina v roce 1919, který zavraždil Jaurèse v předvečer konfliktu, což byla politická vražda jeho názory pacifisté. Tato vražda dala představu o tehdejší napětí, poznamenala veřejné mínění a vyvolala konsenzus směrem k Posvátné unii : „schůzka učiněná dávno, tato válka musela přijít“.

Versailleská smlouva, která ukončuje říši Alsasko-Lotrinsko, zřízenou Pruskem během předchozího konfliktu, je méně známkou „francouzské pomsty“ než touha spojenců potrestat Německo, které vyhlásilo válku a porušilo neutralitu. Belgie a spáchal nespočet válečných zločinů.

Oficiální podepsání Versailleské smlouvy v Zrcadlové síni v roce 1919. V souvislosti s obrázkem z roku 1871, zahrnutým do příběhu národního založení, symbolický charakter výběru tohoto místa neunikl žádnému Němci. *Událost poskytnutá oficiálním britským válečným malířem Williamem Orpenem.*

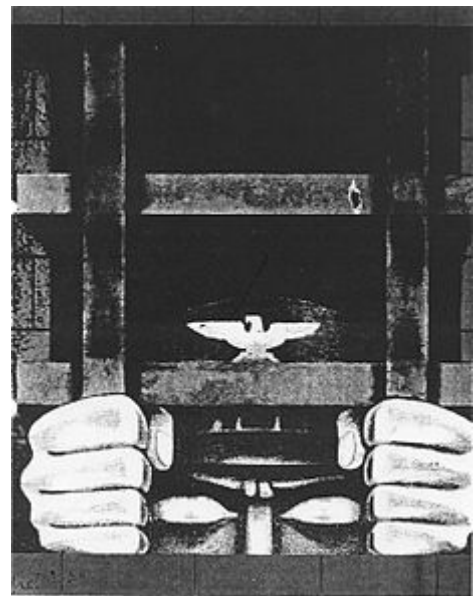
Kromě školy, kde byly v roce 1882 zřízeny školní prapory, udržuje Francouzská republika tuto nostalgii také prostřednictvím 900 válečných pomníků, zrozených ze soukromých iniciativ, které se objevily v letech 1870 až 1914 a jejich inaugurace byla příležitostí k občanským akcím (. předávání medailí veteránům, plukovní rauty), které se po porážce v roce 1870 někdy staly skutečnými „festivaly pomsty“ ²⁰. Tyto vzpomínkové festivaly byly rychle republikány se zákonem 4. dubna 1873 o „konzervaci hrobů vojáků padlých za války v letech 1870-1871“, který umožňuje státu odkoupit hřbitovní parcely nebo vyvlastnit pozemky, kde se tyto hroby nacházejí ²¹. Jde však mnohem více o dílo smutku a oslavu poražené odvahy než o výzvy k „válce odplaty“, kterou jen málokdo z Francouzů považuje za možnou a žádoucí.

Musíme proto důrazně kvalifikovat přítomnost Pomsty v národním sentimentu v roce 1914, kdy generace roku 1914 nezažily trauma z roku 1870 a sentiment, udržovaný politiky, novináři nebo spisovateli válečných štváčů, měl tendenci mizet na samém počátku 20. ^{století} (20. století), o čemž svědčí chování Francouzů, když byla vyhlášena válka (na hony vzdálená obrazu květiny s pistolí) ²², ²³.

Mezi válkami

Hlavní článek: Meziválečné období.

Versailleská smlouva viděná Němci .

Na německé straně

Nedůvěra k pacifismu se na německé straně rozvinula po porážce v roce 1918. Tato tendence doprovázela výraz „bodnutí do zad (Dolchstoßlegende)“ ve výmarských médiích, což zmírňuje odpovědnost vojenského vrchního velení. Ústup svobodných sborů z Baltu k této nelibosti přispěl. Probíhající debaty v Německu o pravdivosti bodnutí se změnily v teorii o spiknutí , když je v roce 1924 interpretace sčítání Židů v německé armádě z roku 1916 obvinila z nedostatku bojového ducha.

Teorie bodnutí není jedinou tezí, která prochází tímto obdobím rozrušeným traumatem porážky: „ legenda o obranné strategii “ je další, která již v roce 1919 rozpoutala historiografickou debatu .

Slabost parlamentarismu , chaos spojený s represí Freikorpsu v atmosféře občanské války v Berlíně a krize z roku 1929 přispěly k revanšismu, aby poskytly základ pro vzestup extremismu obhajujícího silnou moc, který přinesl nacistickému Německu, jehož zahraniční politika sestávala ze svržení versailleských klauzulí: neplacení reparací Francii a remilitarizace Porýní jsou fázemi nového pochodu do války.

Vnímání Versailleské smlouvy jako diktátu spojeného s reparacemi za válečné škody, které měly být zaplacený po Versailleské smlouvě na konci války, se v Německu stalo politickým problémem. V podstatě jde o pocit země, která odmítá svou porážku a připisuje ji obětním beránkům.

Polovojenská sdružení sdružují velký počet veteránů z Velké války: například 500 000 členů sdružení *Ocelové přilby* (Stahlhelm, Bund der Frontsoldaten) v roce 1930 daleko přesahuje počet „armády 100 000 mužů“ Reichswehr , jak je definován Versailleskou smlouvou, a podvratné akce probíhaly ve Francii pod záminkou pacifismu s francouzsko-německým výborem , který byl založen v roce 1935.

Na straně spojenců v letech 1914-1918

Versailleská smlouva poskytla zemím napadeným Německem značné válečné škody. Belgie těžila z priority, protože byla napadena jako první a především byla zničena a zbavena svých průmyslových zařízení na většině svého území. Tato kompenzace však nebyla zhmotněna pouze německými dodávkami materiálu a zařízení. Od 30. let 20. století by se v Belgii také rozvinula pangermánská podvratná akce s cílem infiltrovat pravicové strany Flandry spoléháním na utrpení vlámských vojáků prezentovaných jako oběti belgické armády ovládané francouzsky mluvícími během čtyř let války. První světová válka. Nacistické aktivity také ovlivnily francouzsky mluvící pravici tím, že měly tendenci bránit belgickému přezbrojení požadovanému v rámci politiky neutrality. Tuto belgickou volbu silné neutrality chtěl belgický král Leopold III . a podpořila ji vláda a parlament Bruselu, kteří pochopili, že země nemůže počítat se spojenectvím s velmocemi zrozenými z první světové války.

Během 20. let 20. století Francie a Belgie okupovaly Porúří , což vyvolalo nelibost mezi obyvatelstvem.

Demokracie odhalily svou politickou nevraživost tváří v tvář znovuvyzbrojení Říše odhalené německou okupací Porýní v rozporu s Versailleskou smlouvou ²⁴ .

Od roku 1918, ještě před podpisem Versailleské smlouvy, bylo Sársko po první světové válce okupováno Francií (ale ne anektováno, ačkoli to bylo francouzské od Ludvíka XIV. do roku 1815). Spor se však tentokrát soustředil na zaplacení reparací požadovaných během příměří francouzským táborem s odkazem na počet jeho obětí. Místo hanby je pro Němce z roku 1918, stejně jako dříve, v roce 1871, Zrcadlový sál pro Francouze, příměří vagónů¹¹. listopadu 1918, v lese Compiègne. Aby tento symbol své porážky vymazali, Němci se pomstili tím, že je donutili podepsat příměří z 22. června ve stejném vlakovém vagonu Rethondes v roce 1940 . Vůz bude vystaven jako válečná trofej u Braniborské brány v Berlíně . Zničen v roce 1945 během bitvy o Berlín, od té doby byl nahrazen replikou, instalovanou v Rethondes.

Poválečný

Hlavní článek: Poválečný .

Na německé straně

Slovo revanšismus (v němčině *Revanchismus*) se také v Německu používá k označení pravicové tendence, která neakceptovala územní důsledky druhé světové války .

Na francouzské straně

Čtyři roky německé okupace ve Francii a kolaborace vichistického režimu zažily jakýsi ekvivalent v Německu po osvobození , vláda vyplývající ze Svobodné Francie trvala na tom, že bude mezi spojenci s vlastní okupační zónou Baden-Baden).

Význam tohoto uznání měl dát lidem zapomenout na období kolaborace francouzského státu Vichy po porážce v roce 1940 ²⁵ .

Na belgické straně

Belgický stát chybí ve vojenské porážce 28. května 1940 král Leopold III. je bezmocný kvůli belgické ústavě, která stanoví pozastavení jeho pravomoci, pokud je zbaven svobody vykonávat svou funkci ²⁶ . V tomto případě jde o situaci krále z 28. května, v den, kdy byl umístěn do domácího vězení pod dohledem německého guvernéra. Ale belgická vláda, která odešla do exilu v Londýně, zastupující oficiální Belgii, chce pokračovat v boji s vyhlídkou na pomstu, na rozdíl od Francie, kde je oficiálním státem , který chce kolaborovat s vítězným Německem a kde není pochyb, v tu chvíli o pomstě. Na rozdíl od francouzské spolupráce, která je výsledkem závazku státu, je kolaborace v Belgii pouze dílem jednotlivců, jako jsou finančníci a státní zaměstnanci, ale také malých fašistických nebo neonacistických stran jednajících bez jiné legitimacy, než kterou si samy daly. vnucující zemi své proněmecké aktivity (rekvizice, deportace). Také belgická vláda v exilu v Londýně, která nejednala s Říší, se v roce 1944 vrátila do Bruselu s legitimní mocí ²⁷ formulací požadavků, které vycházely z dosavadní účasti belgických pilotů v bitvě o Británii a v po válce ²⁸ , o vítězstvích v Africe proti Itálii ²⁹ , o boji belgického odboje uvnitř země ³⁰ o činnosti zpravodajských sítí ³¹ a o ekonomické účasti Belgického Konga ve spojeneckém válečném úsilí ³² . Přezbrojování započaté v Anglii v roce 1940 ³³ a účast belgických jednotek v osvobozovacích bojích ³⁴ vedly k vytvoření belgické zóny vojenské okupace v Německu a její přeměně na vojenskou niku NATO rozkládající se od belgických hranic až po železnou oponu se sídlem v Kolíně nad Rýnem . Toto značné úsilí popíralo neutralitu, která byla v Belgii v letech 1936 až 1940, ve prospěch vojenského a politického závazku vůči anglosaské politice *zadržování tváří* v tvář sovětské moci. Způsob, jak se pomstít prosazením místa a síly Belgie, které hrozilo zmizení během dvou světových válek.

Na holandské straně

Rychlá porážka německým útočníkem a ztráta Indonésie Japonskem zanechala zemi bez prostředků, i když vláda a monarchie v exilu v Londýně byly schopny zahájit úsilí o finanční podporu spojenců. V roce 1945 byla země bezkrevně tvrdou německou okupací, Nizozemsko se zavázalo k obnově, aniž by si mohlo nárokovat přední místo v poválečném přezbrojování.

Potomstvo

Prezident François Mitterrand a kancléř Helmut Kohl hodnotí jednotky FAR umístěné v Bádensku-Württembersku , 24. září 1987.

Supervelmoci po posledním světovém konfliktu analyzovaly příčiny odporu a uvažovaly:

1. důležitost ukončení militarismu pruského státu na jedné straně 35 ;
2. touha dát prostor názoru obyvatel a mezinárodní diplomacii, aby bylo zajištěno mírové soužití .

Hlavní článek: Francouzsko-německé přátelství .

Na evropské úrovni se včerejší nepřátelé stali přáteli prostřednictvím francouzsko-německého páru, hybné síly evropské výstavby .

Napravit , aby se revanšismus stal součástí minulosti, byl dobrovolný a nezbytný postoj v Evropě v troskách, který měl politický význam pro dospělé vzhledem k milionům lidských ztrát z těchto konfliktů.

Některé příklady usmíření lze uvést pod hlavičku této nové tajné dohody, která ruší zanícené myšlenky nesmiřitelných národních identit ³⁶ :

1. skutečnost, že zastupitelské úřady berou francouzské nebo německé státní příslušníky lhostejně k vysvětlení společných stanovisek sdílených oběma národy v oblasti mezinárodních vztahů ;
2. nyní přetrvávající zkušenost s kanálem se společnými dvojjazyčnými programy vysílanými v obou zemích: Arte ;
3. partnerství mnoha francouzských obcí s německými protějšky ;
4. vytvoření francouzsko-německé brigády (1989);
5. sídlo Rady Evropy , které bylo vybráno ve Štrasburku ;
6. společné používání kolejových vozidel z obou zemí pro meziregionální železniční spojení provozovaná společně SNCF a DB ³⁷ ;
7. nedávná iniciativa společné francouzsko-německé učebnice dějepisu ilustruje péči, která je historiografii věnována ve vzdělávacích programech.

Jiné významy

Slovo revanšismus se od otázky Alsaska-Lotrinska používá v jiných jazycích, například v ruštině. Týká se to mimo jiné i národních požadavků omezených kruhů v Německu ohledně dříve zmizelých území Východního Pruska nebo Západního Pruska, která dnes patří Polsku a Rusku . Od uznání linie Odra-Neisse v roce 1990 Německem, Polskem a SSSR byla tato otázka vyřešena.

Poznámky a odkazy

---

1. Přesněji Alsasko - Mosela .
2. Dnes by toto sblížení bylo obviněno z demagogie ^[ref. nutné] .
3. Tato mobilizace přijala jméno Sacred Union ve Francii v roce 1914.
4. Ústřední teze knihy René Girarda, *Achever Clausewitz* , Carnets Nord, Paříž, 2007.

5. Ernest Weibel, *Tisíc let Německa. Historie a geopolitika germánského světa* , Elipsy, Paříž, 2007 s. (stránky) 436-37 .
6. René Girard, *Complete Clausewitz* , Carnets Nord, Paris, 2007, str. (strana) 29.
7. Tamtéž. (Ibidem („na stejném místě“)) , str. (stránky) 27-28 .
8. Tamtéž. (Ibidem („na stejném místě“)) , str. (strana) 13.
9. Jean-Marie Carré, *francouzští spisovatelé a německá Mirage* , Boivin, 1947
10. Byly umístěny na hrad Haut-Koenigsbourg při jeho obnově ve středověkém stylu Vilémem II . Symbolicky tato pevnost střeží kroky Impéria.
11. Dobře zdokumentovanou analýzu na toto téma najdeme v Laurence Turetti, *Když Francie truchlila pro Alsasko-Lotrinsko (1870–1914: „Ztracené provincie“ u zdrojů republikánského vlastenectví)* , La Nuée Bleue, 2008.
12. Odpověď Theodoru Mommsenovi , který publikoval *Agli Italiani* nakladatelství Fustel de Coulanges v Revue des deux Mondes v říjnu 1870
13. porovnejte drobkou Německé koloniální říše se dvěma dalšími sférami vlivu současně. Na druhé straně takzvaný „ agadirský převrat “ nastavil rejstřík revanšistů v soutěži o kolonie.
14. René Pinon, *Francie a Německo 1870-1913* , Paris, ed. Perrin, 1913
15. Bertrand Joly, "Francie a pomsta (1871-1914)", *Revue d'Histoire moderne & contemporain* , 1999, č. 46-2, s. 325-347. „Francie a pomsta“ [archiv] [archiv].
16. Diplomacie v kontextu po porážce v roce 1870 *aférou* Schnaebelé .
17. Émile de Marcère, *Provedení zákona ze 4. dubna 1873 o hrobech vojáků, kteří zemřeli během války v letech 1870-71* , Impr. Národní, 1878, 553 stran. (stránky)

18. Hans Manfred Bock a Gilbert Krebs, *Kulturní výměny a diplomatické vztahy: Francouzská přítomnost v Berlíně během Výmarské republiky*, Presses Sorbonne Nouvelle, 2004, str. (strana) 316
19. Historie Belgie, 1914-45, „politika bez použití rukou“
20. Kontext třetího velkého francouzsko-německého konfliktu: Podivná porážka, rozbor francouzského debaklu z 10. května 1940.
21. Ústava belgického lidu, čl. 82.
22. Čl. 82 Ústavy belgického lidu, který předepisuje, že pouze vláda vykonává výkonnou moc v nepřítomnosti královské moci, když král již nemůže dávat souhlas s vládními akty, ale podléhá schválení parlamentu, pokud je schopen sedět volně.
23. Bitva o Británii, belgičtí a francouzští piloti.
24. *Bortai*, Philippe Brousmiche, ed. Gamma, „Nepublikováno“.
25. Slovník 2. světové války, odboj, str. 388 a násl., ed. André Versaille, 2008.
26. *Slovník druhé světové války*, str. 378 a násl., ed. André Versaille, 2008.
27. *Slovník druhé světové války v Belgii, v Belgickém Kongu*, str. 114-115, „upřednostňování zemědělské výroby a průmyslové výroby zažívá značný růst“, str. 114-115. 114-115, ed. André Versaille, 2008.
28. *Slovník druhé světové války v Belgii*, str. 214 „belgické síly ve Velké Británii byly obnoveny na konci roku 1940 v Tenby. »
29. *Naše prapory*, Philippe Brousmiche.
30. Spojenci vyhlásili 25. února 1947 rozpuštění pruského státu.
31. *udělit* smutný termín „dědičný nepřítel“.
32. Například spojení Offenbourg-Strasbourg-Saarbrück: Emission Bahn-TV (1) Offenbourg-Strasbourg [[archiv](#)] a Emission Bahn-TV: (2) Strasbourg-Saarbrück [[archiv](#)]

Viz také

Bibliografie

Jean-Marie Carré , *French Writers and the German Mirage* ,
Boivin, 1947, online presentace [archiv] .

Articles connexes

- Formes approchantes : Bellicisme | Irrédentisme (Italie) | Jingoïsme (terme anglo-saxon) | Chauvinisme | Nationalisme allemand | Nationalisme français | Propagande
- Action française
- Amiati
- Antigermanisme
- Alsace-Lorraine
- Causes de la Première Guerre mondiale
- Maurice Barrès
- Paul Déroulède
- Ernest Renan
- Hippolyte Taine
- Lucien-Anatole Prévost-Paradol
- Louis Peyramont

Interwikis connexes

(de) (Langue : allemand) Hostilité héréditaire franco-allemande (de)